

Разни.

Дреболии изъ дневника ми. Днесъ се яви при менъ на прегледъ единъ боленъ отъ едно недалечно село. Отъ заливанията, които правѣше, когато влизаше въ стаята, схванахъ, че бѣше пийналъ. На запитването, отъ какво се оплаква, той отговори: „Ума съмъ си загубилъ, г-нъ докторе. Главата ми е все замаяна и нищо не мога да работя, а нощемъ почти не спя“. Каза това и ме загледа съ единъ тъпъ и безжизненъ погледъ. Неговата прекжсната речъ бѣ подета отъ жена му, която го придружаваше: „Вие като вълкъ цѣла нощъ и цѣлъ день. Нищо не пипа. Само ходи наоколо и повтаря: „Ума си загубихъ“. Доведохъ го при тебе да му кажешъ, що му е“.

И той и тя миришеха на ракия. Схванахъ цѣлото положение. Накарахъ го да се съблѣче и го прегледахъ. Тѣло — идеално. Гърди и мускули на планински човѣкъ. Видима повреда въ органитѣ — нѣма. Слабо треперене на ржцетѣ. Докато се обличаше, азъ се измъкнахъ навнѣ и набързо преровихъ оставенитѣ дисаги и въ тѣхъ намѣрихъ едно шише отъ 500 гр. съ ракия, само че отъ нея бѣше останало още около една трета. Върнахъ се и го запитахъ, дали пие ракия. „Не“, отвърна той. — „Нито капка ли не вкусвашъ“, пакъ го попитахъ. — „Нито капка“. Видѣхъ, че лъже. Обърнахъ се къмъ жена му и настойчиво ѝ зададохъ сжщия въпросъ. „Е-па пийнува по малко. Днеска е изпилъ 2—3 чашки. Това не се вика пиене“.

Разбира се, че не. Той и тя изгълтали за нѣколко минути 300 гр. силна сливова ракия, та това пиене ли е! Казахъ му, че има силно нервно разстройство и че тоза се дължи на пиенето. — „А, не е, не е, отвърна той, не е това. Друго ми е“. Помжчихъ се да го убедя. Мжчно. Намѣси се жената. „Не е, не е отъ това, господинъ докторе. Само онъ ли пие!“ Продължихъ да ги убеждавамъ, че нѣма никаква болестъ, а само едно замайване отъ честото пиене на ракия.

— Е-па, ако е това, нѣма вече да пия.

— Добре, казахъ му, закълни се, че нѣма вече да пиешъ“. Не ще. Не се заклева. — Е, колко време да не пия? — Една година, му казахъ азъ.

— Не е, не е отъ пиене, господинъ докторе, почва пакъ той. Отъ друго нѣщо ми е. Нагазилъ съмъ нѣщо лошо.

Видѣхъ, че едногодишниятъ срокъ бѣше много дълъгъ. Слезохъ на три месеца. Той се позамисли и рече: „Може. Ама не ми е отъ ракията“. Дадохъ му рецепта и ги изпратихъ.

Седя и си мисля, съ каква страшна измама живѣе нашиятъ народъ. Тръгналъ да търси помощъ за една болестъ, а причинителя на сжщата носи съ себе си, въ дисагитѣ. И не вѣрва ни на науката, ни на опитностъ. Сигналъ до тамъ, че има тежко душевно разстройство, но никой не иска да съзре причината, нито да повѣрва представителя на науката. Това е то, невежеството.